

Hoofdstuk 1

DE STILTE VAN MIJN JEUGD

Ik was nog maar vijf toen ik voor het eerst het gevoel had dat er iets niet klopte. Niet in de zin dat ik dom was of lastig, maar dat er iets aan mij niet overeenkwam met wat anderen zagen. Terwijl mijn broertje speelde met auto's en stoeide in de tuin, zat ik liever alleen, dromend, kijkend naar de manier waarop het licht op mijn moeders gezicht viel als ze lachte. Mijn kamer was mijn toevluchtsoord. Daar, tussen de muren die ik had volgehangen met tekeningen van prinsessen en feeën – stiekem natuurlijk – was ik even mezelf. Maar zelfs daar was het stil. Die stilte was niet rustgevend. Het was de stilte van angst. De angst om ontdekt te worden. Om betrappt te worden op een verlangen dat ik zelf nog amper kon begrijpen. Op school werd ik 'dat rare kind'. Mijn stem te zacht, mijn bewegingen te sierlijk. De jongens vonden me een mietje, de meisjes wisten zich geen raad met me. Ik hoorde nergens thuis. Elke dag werd ik uitgelachen, nageroepen, soms ook geduwd of bespuugd. En wanneer ik thuiskwam, durfde ik niets te zeggen. Mijn ouders begrepen het niet. "Je moet wat stoerder worden", zei mijn vader. "Trek het je niet aan", zei mijn moeder.

Maar ik trok het me wel aan. Elke dag sneed het een beetje dieper in mijn zelfbeeld. Elke nacht huilde ik mezelf in slaap, met de gedachte: "Waarom ben ik zo geboren? Waarom zit ik in dit lichaam dat niet van mij is?" De avonden waren het moeilijkst. Dan viel de stilte pas echt op me neer, als een nat laken dat me de adem af-sneed. Ik lag dan onder mijn dekens, luisterend naar de voetstappen van mijn vader in de gang, het geritsel van mijn moeder die de afwas deed. Alles leek zo normaal. Maar in mijn hoofd stormde het. Ik stelde me voor hoe het zou zijn om wakker te worden in een lichaam dat wél klopte. Geen borstkas die hard en plat aanvoelde, geen stem die de verkeerde toon had. Geen blik in de spiegel die me deed terugdeinzen. Alleen ik – zoals ik voelde dat ik moest zijn. Zacht, vrouwelijk, écht. Maar dat was slechts een droom. Een onbereikbaar verlangen. Want ik wist toen nog niet eens dat het woord 'trans-gender' bestond. Laat staan 'panseksueel'. Ik dacht gewoon dat ik kapot was.

Op school werden de pesterijen heviger naarmate ik ouder werd. Eerst waren het woorden als 'homo, flikker, viezerik.' Daarna kwamen de duwtjes. De stiekeme trappen onder de tafel. De klappen in de gang wanneer de leerkrachten even wegkeken. En één keer ... Eén keer trokken ze me mee naar achter het fietsenhok. Ik herinner me het grind onder mijn knieën, de koude muur tegen mijn rug, hun gelach, hun handen. Hoe ik daarna thuis kwam met bebloede lippen en een scheur in mijn broek. En hoe mijn moeder vroeg of ik gevallen was en ik knikte, want wat moest ik anders? De schaamte vrat aan mij. Niet alleen over wat ze me aandeden, maar

omdat een deel van mij dacht dat ik het misschien verdiende. Dat ik inderdaad raar was. Dat is anders was en vies. Dat ik nooit de moeite waard zou zijn om van te houden, zelfs niet voor mijn ouders.

Op mijn twaalfde begon ik mezelf pijn te doen. Kleine sneetjes aan mijn bovenbenen. Niet om dood te gaan – nog niet – maar om iets te voelen wat ik zelf in de hand had. Een pijn die ik controleerde. Want alles in mijn leven voelde stuurloos. Mijn lichaam, mijn emoties, mijn toekomst – niets was van mij. Mijn ouders zagen de signalen niet. Of wilden ze niet zien. Ze zagen een stille, teruggetrokken tiener die zich opsloot in haar kamer en liever boeken las dan buiten speelde. Ze zagen geen dochter die gevangen zat in het lichaam van hun zoon.

Het was pas op mijn veertiende dat ik voor het eerst in een schriftje schreef: “Ik ben een meisje. Waarom zien ze dat niet?” Ik sloot het schriftje meteen weg in mijn nachtkastje, ver weggestopt onder een stapel oude tekeningen. Alsof die ene zin verboden was. Een bekentenis die me kon veroordelen. Toch hilde ik van opluchting. Voor het eerst had ik het durven zeggen – al was het alleen tegen papier.

En nog steeds was het stil. Er waren dagen waarop ik gewoon niet meer wilde opstaan. Niet omdat ik moe was, maar omdat ik niet wist wat erger was: de pijn vanbinnen, of wat ze me buiten zouden aandoen. 's Ochtends, wanneer ik in de spiegel keek, zag ik een gezicht dat ik niet herkende. Een gezicht dat ik haatte: te hoekig, te mannelijk. Soms sloeg ik mezelf gewoon ...